

ÎNCHEIERE

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ludmila Butuc, prin intermediul avocatului Oleg Canțer,

în cauza civilă la cererea înaintată de Ludmila Butuc către Alexei Butuc (Climov) și Alexandra Butuc cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra ½ din bunul imobil,

împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Ludmila Butuc, prin intermediul avocatului Oleg Canțer, fiind menținută hotărârea din 20 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La 07 iunie 2017, Ludmila Butuc a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexei Butuc (Climov) și Alexandrei Butuc cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra ½ din bunul imobil.

În motivarea cererii de chemare în judecată a invocat că, în anul 1996, reclamanta Ludmila Butuc a făcut cunoștință cu Ion Butuc în Polonia. În anul 1997, Ludmila Butuc și Ion Butuc duceau un trai comun, iar în anul 1999, s-a născut fiica lor Alexandra Butuc. Abia în anul 2008 relația lor a fost oficializată. La 04 iulie 2015, Ion Butuc a decedat. În perioada anilor 1997-2015, Ludmila Butuc și Ion Butuc au dus un trai comun, iar din punct de vedere juridic această comunitate a durat în perioada anilor 2008-2015.

Astfel, Ludmila Butuc poate pretinde la dreptul de proprietate asupra bunurilor dobândite până la înregistrarea căsătoriei doar pe cale judecătorească și în condițiile în care probează existența comunității de bunuri.

Potrivit reclamantei, la 13 martie 2001, din mijloace comune a fost cumpărată casa nefinisată din mun. Chișinău, str. XXXXXXXX, 24. Acest imobil a fost înregistrat pe numele lui Ion Butuc. Deoarece acest imobil nu era finisat și nu erau condiții de trai, Ludmila Butuc, Ion Butuc și fiica lor Alexandra Butuc au locuit în chirie.

Pentru finisarea casei de locuit, Ludmila Butuc a suportat cheltuieli legate de producerea uşilor şi ferestrelor, fapt confirmat prin contractul de antrepriză nr. 1 din 29 mai 2001, pentru care a achitat suma de 4600 dolari SUA.

La 26 octombrie 2001, Ludmila Butuc a încheiat un contract de antrepriză, achitând suma de 912 dolari SUA, iar pentru finisarea lucrărilor de construcţie a cumpărat diverse materiale. Pentru aplicarea teracotei, finisarea lucrărilor de betonare, instalarea parchetului, tehnicii sanitare, de canalizare şi a apeductului au fost angajate mai multe persoane.

La 01 august 2002, casa a fost dată în exploatare conform procesului-verbal nr. 378 din 01 august 2002.

De asemenea, s-a invocat că pentru executarea lucrărilor suplimentare la casa în litigiu, în anul 2004, Ludmila Butuc a împrumutat de la Natalia Frolicova suma de 10000 euro. Împrumutul respectiv a fost restituit în anul 2009 ca urmare a vânzării apartamentului din or. Cantemir, str. XXXXXXXX, nr.5.

Astfel, reclamanta a susţinut că în momentul cumpărării imobilului din str. XXXXXXXX, 24, Ludmila Butuc şi Ion Butuc duceau un trai comun, reclamanta a suportat cheltuieli la cumpărarea imobilului şi efectuarea lucrărilor şi, din aceste considerente, casa respectivă urmează a fi recunoscută ca fiind proprietate comună, fiindu-i atribuită $\frac{1}{2}$ din imobil.

Prin hotărârea din 20 iulie 2018 a Judecătorei Chişinău, sediul Rîşcani, cererea de chemare în judecată înaintată de Ludmila Butuc către Alexei Butuc (Climov) şi Alexandra Butuc cu privire la recunoaşterea dreptului de proprietate asupra $\frac{1}{2}$ din bunul imobil, a fost respinsă.

Prin decizia din 05 decembrie 2018 a Curţii de Apel Chişinău, a fost respins apelul declarat de Ludmila Butuc, prin intermediul avocatului Oleg Canţer, fiind menţinută hotărârea din 20 iulie 2018 a Judecătorei Chişinău, sediul Rîşcani.

Pentru a decide astfel, instanţa de apel a reţinut că, bunul imobil litigios a fost procurat de Ion Butuc la 13 martie 2001, iar căsătoria a fost încheiată la 27 septembrie 2008. Astfel, casa litigioasă fiind obţinută înaintea încheierii căsătoriei era un bun personal al soţului Ion Butuc, respectiv Ludmila Butuc nu poate pretinde asupra $\frac{1}{2}$ din acest imobil. Instanţa de apel a conchis că nu poate constitui temei de dobândire a dreptului de proprietate relaţia de fapt a concubinajului.

De asemenea, s-a menţionat că în cazul în care imobilul locativ a fost dobândit de către unul dintre concubini, iar pe parcursul acestei relaţii au fost efectuate de către concubini anumite reconstrucţii, reparaţii capitale, reamenajări etc, concubinel neproprietar va dispune de dreptul de a solicita plata unei compensaţii băneşti egală cu contribuţia adusă la îmbunătăţirile bunului, în baza principiului îmbogăţirii fără justă cauză (art. 1389 din Codul civil), nedispunând de dreptul de recunoaştere a proprietăţii asupra unei părţi din imobilul locativ sau din anexele acestuia.

La 04 aprilie 2019, Ludmila Butuc, prin intermediul avocatului Oleg Canţer, a contestat cu recurs decizia din 05 decembrie 2018 a Curţii de Apel Chişinău, solicitând casarea acesteia şi a hotărârii primei instanţe, cu pronunţarea unei noi hotărâri prin care pretenţiile formulate în cererea de chemare în judecată să fie admise integral.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanţa de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat şi elucidat pe deplin circumstanţele

importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-au invocat argumente similare celor din cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ludmila Butuc, prin intermediul avocatului Oleg Canțer este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 05 decembrie 2018, fiind expediată participanților la proces la 14 ianuarie 2019 (f.d. 179), însă la materialele cauzei lipsesc înscrisuri care să demonstreze momentul recepționării acestora de către participanții la proces. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 04 aprilie 2019, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și

procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Ludmila Butuc, prin intermediul avocatului Oleg Canțer.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat Ludmila Butuc, prin intermediul avocatului Oleg Canțer.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu,

Judecătorii

Dumitru Mardari,

Svetlana Filincova